

BHAGAVAD GITA IN A NUTSHELL
©2013, J. P. Vaswani

Copyright © 2020 Editura Prestige
pentru ediția în limba română

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

VASWANI, J. P.

**Bhagavad Gita pe înțelesul tuturor : un manual de
înțelepciune practică, menit să te ghidizeze prin călătoria vieții**
/ J.P. Vaswani ; trad. de Cimut Irina. - București : Prestige, 2020

ISBN 978-606-9651-29-2

I. Cimut, Irina (trad.)

ISBN: 978-606-9651-29-2

Tel: 0732.55.88.33

www.edituraprestige.ro

www.facebook.com/edituraprestigeoficial

J. P. VASWANI

BHAGAVAD GITA

Pe înțelesul tuturor

Un manual de înțelepciune
practică, menit să te ghidizeze
prin călătoria vieții

Traducere de Cimut Irina

PRESTIGE
București - 2020

CUPRINS

Cuvânt înainte	7
Călăuză priebeagului către casă	9
Bhagavad Gita în context	14
Semnificația Bhagavad Gitei pentru secolul al XXI-lea	17
Un cuvânt înainte, după care vom începe să citim despre Gita	21
Capitolul - I	
Arjuna Vishada Yoga	23
Capitolul - II	
Sankhya Yoga	32
Capitolul - III	
Karma Yoga	42
Capitolul - IV	
Gnana Karma Sannyasa Yoga	58
Capitolul - V	
Karma Sannyasa Yoga	70
Capitolul - VI	
Dhyana Yoga	81
Capitolul - VII	
Gnana Vignana Yoga	91
Capitolul - VIII	
Akshara Brahman Yoga	100

Capitolul - IX

Rajavidya Rajaguhya Yoga 108

Capitolul - X

Vibhuti Yoga 116

Capitolul - XI

Viswarupa Darsana Yoga 125

Capitolul - XII

Bhakti Yoga 132

Capitolul - XIII

Kshetra Kshetrajna Vibhaga Yoga 142

Capitolul - XIV

Guna Traya Vibhaga Yoga 152

Capitolul - XV

Purushottama Yoga 160

Capitolul - XVI

Daivasura Sampad Vibhaga Yoga 172

Capitolul - XVII

Shraddha Traya Vibhaga Yoga 183

Capitolul - XVIII

Moksha Sannyasa Yoga 195

Mesajul final**Anexa - 1**

Gita Mahatmya (din Varaha Purana) -

Gloria Gitei 209

Anexa - 2

Bhagavad Gita (abreviată) 216

Cuvânt înainte

Ori de câte ori meditez la Gita, inima mea se înfioară de devoțiune către Sri Krishna, Divinul Domn care a venit să-și trăiască Mesajul printre muritori; și adresez o smerită plecăciune preaiubitului meu Gurudev, Sadhu Vaswani, pe care îl consider „Yoghinul Suprem”, atât de frumos descris în Bhagavad Gita.

Gurudev Sadhu Vaswani a tradus Gita în sindhi și în engleză, ne-a vorbit și a scris mult despre ea; dar mai ales, el a interpretat prin precepte și exemple învățărurile Git-ei, invitându-ne să reflectăm asupra mesajului ei sublim. A devenit una cu Gita și, cu adevărat, pentru mulți dintre noi, el a fost o întruchipare vie a Bhagavad Git-ei.

Pentru Gurudev Sadhu Vaswani, Gita nu a fost doar o scriptură menită să fie recitată sau memorată, ci un manual de înțelepciune practică, un îndrumar al vieții de zi cu zi. De aici, și permanentul său îndemn: „Trebue să trăiești Gita, să fii una cu Gita!”.

Această carte este dedicată preaiubitului meu Gurudev, cu umila intenție ca simplitatea, profunzimea și înțelepciunea pe care le-a adus prin comentariile sale despre Gita să devină accesibile tot mai multor căutători și combatanți ce populează acest camp de luptă care este viața.

– J. P. Vaswani

de comentariile altor spirite mari, care au trudit din greu să ne creeze tuturor accesul la învățările Git-ei. Mă plec cu adâncă devoțiune și în fața acestora și vă ofer viziunile pe care le-am adunat de la toți.

Capitolul - I

Arjuna Vishada Yoga

Este de notat faptul că primul capitol din Bhagavad Gita se intitulează: *Yoga depresiei lui Arjuna*. Într-adevăr, poate pentru mulți căutători primul pas pe calea spirituală este depresia, acea noapte întunecată a sufletului. Cei mai mari sfinți și înțelepți ai noștri au trecut și ei prin această perioadă de singurătate, de nesiguranță și de căutare: Care este înțelesul vieții? De ne naștem pe acest pământ? Unde ne ducem de aici?

Toți avem de trecut această perioadă de frământări, această perioadă de căutări, de singurătate și de disperare, înainte să pătrundem în *atma sakshaatkara* - cunoașterea de sine. Cum am putea spera să realizăm Divinul dacă noi nu ne cunoaștem pe noi însine? Arjuna intră în această fază întunecată tocmai ca să treacă dincolo, în cunoașterea adevărată, cunoașterea sinelui și cunoașterea *Brahman*-ului.

Gita începe cu sunetul a sute de cornuri și tobe de luptă. Aceste sunete răscolitoare anunță o mare bătălie inevitabilă în lumea exterioară, dar a cărei victorie va fi caștigată în interior. Totuși, un suflet se teme să intre în linile combatante; este gata să renunțe la luptă, deoarece îi este frică de moarte, moartea pasiunilor și a dorințelor; și poate că de asemenea se teme de moartea corpului, căci moartea pare a fi sfârșitul a toate.

După cum am văzut, deznaștejderea, tristețea sau singurătatea lui Arjuna reprezintă punctul din care începe Gita. Este semnificativ că anume chiar primul capitol, *Vishada Yoga*, vorbește despre această adâncă depresie, o adevărată noapte neagră a sufletului, când eroismul și curajul lui Arjuna se prăbușesc, făcând loc unei cumplite confuzii și disperări. Cum să participe el la teribilul carnaviu care stă să înceapă? Cum să ridice el sabia asupra propriilor rude, asupra seminției din care fac toți parte? Asupra bătrânilor, bunicilor, învățătorilor, nepoților, verilor, unchilor și camarazilor? Cum să se apuce să distrugă propriul neam și propriii prieteni, de dragul unui regat? Ce satisfacție ar mai putea exista în cârmuirea unui regat, care a fost câștigat cu un astfel de preț? Nu ar fi oare mai înțelept să se opreasă de la a comite un păcat atât de teribil, care va distrugе toate vechile tradiții ale familiei? Cu siguranță ar fi mai bine să nu opună nicio rezistență; să lase armele și să le permită dușmanilor, fiilor lui Dhritarashtra, să-l ucidă.

Scrutând armatele adunate la Kurukshtera, întrebarea lui Arjuna către Sri Krishna este următoarea: Cum să mă lupt cu cei pe care îi iubesc? Într-adevăr, se poate spune că acest capitol de început constă mai mult din întrebări,

având un stil interrogativ. Pe măsură ce Arjuna se lasă pradă situației, cu atât mai mult se intensifică dilema sa spirituală. Starea sumbră pe care o trăiește în interior capătă proporții teribile. El adună în mod solemn mai multe argumente - sociale, etice, morale și spirituale, pentru a stabili că războiul pe cale să înceapă ar fi un păcat înfiorător și îl informează pe Domnul Krishna că nu va intra într-o asemenea luptă.

Arjuna este cu adevărat sincer, dar mintea lui e umbră. Cuvintele sale sunt rostite dintr-o stare de agonie și de atașare (*moha*). El mai are încă de învățat lecția acțiunii necondiționate de rezultat. Abandonul (*vairagya*) său nu probează o puritate a deciziei, ci provine din iluzie și din atașare. El spune: „Nu voi lupta” și se cufundă în tăcere.

Astfel vorbind, pe câmpul de bătălie, Arjuna se afundă în scaunul carului de luptă, lăsând la o parte arcul și săgetile, cu mintea copleșită de durere.

[I:47]

Și iată cum marele erou Arjuna, neînfricatul războinic Arjuna, zace prinț în ceața confuziei pe câmpul de luptă din Kurukshtera.

Membrele mi se înmoiae, gura mi-e uscată, corpul îmi tremură, părul mi s-a făcut măciucă. Puternicul meu arc Gandiva îmi alunecă din mâna, iar pielea îmi ia foc; nu sunt în stare să mă liniștesc, mintea mea o ia razna.

[I:29-30]

Arjuna este trist și singur, are mintea agitată, iar conștiința îi este încețoșată. Acest erou, care a purtat sute de bătălii, începe deodată să tremure de frică.

Bărbați sau femei, aşa *ni* se întâmplă tuturor, iar și iar; renunțăm, întoarcem spatele vieții și acțiunii, fugim de toate, căci asta pare o soluție foarte ușoară. În cazul lui Arjuna, el este condus de milă, iar mila face loc slăbiciunii. „Cum să omor oameni din același neam cu mine și să fiu fericit?” se întreabă el.

O, Krishna, nu doresc nici glorie, nici regat, nici plăceri; căci ce înseamnă regatul pentru noi, o, Krishna, sau fericirea, sau viața însăși?

[I:32]

Arjuna nu este laș, nici prost și nici lipsit de înțelegere. Din punct de vedere social, etic, cât și din punct de vedere lumesc, limitat, el își alege argumentele pentru a dovedi că lupta pe care stă să-o pornească nu merită cu adevărat a fi purtată.

Arjuna nu se confruntă cu o slăbiciune sau cu o frică de moment. El traversează de fapt o criză spirituală profundă, cauzată de conștientizarea faptului că valorile sociale, morale, religioase și etice pe care le prețuise întotdeauna în inima sa se prăbușesc acum peste tot în jurul lui. Principiile fundamentale ale vieții sale sunt încercate de realitatea tulburătoare a situației în care se află.

Asemenea criză nu poate apărea decât în cazul sufletelor nobile. Persoanele mediocre, insensibile, care nu cugetă asupra multor întrebări nu ajung să se confrunte cu asemenea disperare sau indecizie. De o astfel de de încercare are parte doar o persoană căreia îi este amenințată credința în propriile valori.

Compașiunea, *daya*, este într-adevăr o virtute lăudabilă. La fel este și renunțarea, *tyaga*. Dar există ocazii în care nu e potrivit să renunți. Arjuna este un *kshatriya*, un reprezentant al castei războinicilor, iar crezul potrivit

naturii sale, datoria sa (*swadharma*) este de a se angaja în războiul dreptății. Dar el este învins de atașament și cade în confuzie. Nu numai că își reneagă datoria, dar este gata să renunțe la orice acțiune din cauza oamenilor care îi sunt dragi: mentorii săi (*acharya*), bunicul său, rudele și foștii prieteni. „Eu nu voi lupta!” îi spune el lui Sri Krishna, „Lasă-i să mă omoare.” Arcul Gandiva îi alunecă din mână, iar el se cufundă în neagra disperare.

Poate un chirurg să refuze să mânuiască scalpelul din compasiune față de pacient?

Poate un ofițer de poliție să lase un criminal să scape, în numele compasiunii?

Și haideți apoi să ne aducem aminte și că Prahala a renunțat la tatăl său, dar a făcut-o doar pentru a rămâne constant în credință și în loialitatea sa față de Hari, Domnul lui preaiubit!

Există renunțări și renunțări. Există datoria pe care o avem de împlinit și există decizia pe care trebuie să o ie. Întrebarea este când anume să răspunzi chemării și să decizi asupra cursului acțiunii care trebuie urmat.

Ce e de făcut? Să renunțăm la acțiune, la datoria noastră și să alegem o cale „superioară”, după cum ni se pare nouă?

Trebuie să ne reamintim de asemenea că disperarea lui Arjuna nu este o disperare obișnuită, că nu degeaba este numita *Vishada Yoga* - sau *yoga disperării*. A simți așa o disperare crâncenă reprezintă de asemenea un pas în procesul de evoluție yogină, către realizarea sinelui. Nu este o stare de *tamas*, de pasivitate indolentă, care conduce la totală frustrare. Este *yoga deznădejdii*, care se transformă într-o profundă căutare a adevărului. Este o trezire a conștiinței, în sensul că mintea trebuie să evolueze

dincolo de limitările ei înguste, pentru a-și putea extinde înțelegerea.

Pe câmpul de luptă al vieții noastre ne vom găsi mereu în situația lui Arjuna. Poate că Domnul nu va fi alături de noi în persoană, dar grația și îndurarea Lui vor lucra mereu în viețile noastre. Dacă ne vom preda la Picioarele Sale de Lotus, cu siguranță ne va arăta calea, aşa cum l-a îndrumat și pe Arjuna să iasă din disperarea sa.

Pentru reflectări personale

Povestea lui Tagore, intitulată „Renunțarea”, ne vorbește despre doi tineri, Hemanta și Kusum, care s-au îndrăgostit și s-au căsătorit. Hemanta o adoră pe Kusum, dar Kusum devine neliniștită și tristă după nuntă. Curând, Hemanta află că Tânără lui soție nu s-a născut, ca și el, în casta Brahmanilor, ci este fiica orfană a unei familii dintr-o castă inferioară. Când tatăl lui Hemanta, Harihar, aude aceasta și ordonă fiului său să-și alunge nevasta din casa lor.

Hemanta îi cere socoteală lui Pyare Mohan, bătrânul care, în calitate de tată vitreg și tutore al lui Kusum, le aranjase căsătoria și îl întreabă de ce a ascuns adevărul despre Kusum de familia lui. Pyare Mohan mărturisește că avea niște conturi vechi de reglat cu Harihar, tatăl lui Hemanta, și că a ales să-l păcălească în acest fel.

– Acum va trebui să o dau pe Kusum afară din casa mea, i-a zis Hemanta. Așa e legea. Nu pot permite pângărirea castei mele. Ai vrea să ai grija de ea când o voi abandonă?

– Eu am crezut că va ieși ceva bun dacă o voi mărita după tine, pentru că vă iubeați, a spus bătrânul. De ce ar trebui acum să-mi asum responsabilitatea pentru ea? Nu e treaba mea să protejez toate soțile abandonate de soții lor.

Cu mintea zbuciumată, Hemanta se întoarce acasă, unde Kusum îl aşteaptă pustiită și devastată. Ea îi cade în tăcere la picioare și începe să plângă lacrimi amare de tristețe, iar inima lui Hemanta se topește la vederea unei asemenea suferințe trăite de preaiubita sa soție.

Tatăl Harihar ajunge în fața camerei lor și îl somează pe Hemanta:

– Ajunge! Dă-o afară acum!

Hemanta se hotărăște.

– Tată, rostește el, ferm. Nu pot să renunț la soția mea.

– Ti-ai pierde mai degrabă castă? urlă tatăl, cu furie.

– Nu-mi pasă de castă, răspunde Hemanta.

– Atunci renunț eu la tine! strigă tatăl.

Întrebări:

1. A avut Hemanta dreptate să rămână lângă soția lui?
2. Care era datoria lui, în circumstanțele date?
3. Care este reacția dv. la „renunțarea” tatălui?
4. Ce altă variantă de acțiune credeți că ar mai fi avut Hemanta?

Exerciții:

Ce înțelegeți prin datorie?

- a. Îndeplinirea obligațiilor;
- b. a-ți urma conștiința;
- c. a face munca atribuită ție;

d. a face ceea ce este necesar?

Scrieți ceea ce percepeți a fi de datoria dv. sau swadharma (ca student, muncitor, salariat, ca mamă/tată/sot/soție/copil.).

În ce situații ați considera justificabil să nu vă îndepliniți datoria?